

139. En herreman så stolt och båld

1. En herreman så stolt och båld,
som ägde tunnor guld
och flera hemman i sitt våld,
fick se en flicka huld
bland parkens stammar ensam stå
och talade till henne så:

2. "Mitt vackra barn, vad heter du?
Säg mig ditt ljuva namn!
Kom sätt dig vid min sida nu
i skogens blomsterfamn
Vi vilja språkas vid en stund
förtroligt här i enslig lund"

3. »Mitt namn är Elin, men jag får
ej längre dröja här,
ty dagens sol snart nedergår
och jag skall plocka bär
i korgen, som jag har, åt mor,
väntande i hyddan bor"

4. »Hör Elin, ingen flicka skön
och söt som dig jag sett
Kom vila vid mitt öppna sköt!
Jag beder dig om ett:
Giv mig en enda liten kyss,
var inte rädd, ej någon lyss!»

5. »O, nej jag lovat har vid Gud
att ingen kyss ge bort,
förrän den dag jag skall stå brud,
och det sker inom kort
Och då skall Gustav hava den,
från barndomen han är min vän»

6. »Vad du är barnslig, blyg och dum,
som sådant pjollra kan
Din Gustav vet ju ej därom,

ej heller någon ann
Du skall få penningar, se här:
Låt mig nu få vad jag begär»

7. »O nej, o nej, jag är ej fal
för penningar och guld
De hjälpa ej för samvetskval
och spe och evig skuld
Ett fredat bröst är mera värt,
det har jag i katekesen lärt»

8. »O hör, din Gustav fattig är,
ett torp jag honom skänkt
Och nu jag lovar här och svär,
ty du min ära kränkt
Det torpet tager jag igen,
lev sen i sorger med din vän!"

9. "Gör som du vill, jag lever säll,
om än bland snö och is
I ödemarken i ett tjäll,
jag leta skall min spis
Blott jag vid Gustavs sida får
framleva mina levnadsår»

10. »Ej hjälper smicker eller hot,
men vet i alla fall,
om än det dock skall ske med knot,
en kyss jag taga skall
och till mitt hjärta trycka dig,
förrän du slipper ifrån mig"

11. "Jo pyttsan", med en sidoblick
gav Elin skälmskt till svar
Hon kastade sin korg och gick
Med den stod herren kvar
och suckade: "En narr är den,
som gäckar kvinnotroheten"